

Joaquim
Cano

pastura
de les veus

Premi Senyoriu d'Ausiàs March
de Beniarjó

bromera
poesia__

també la resta de partences
l'arbre insòlit del record
la viva realitat de tots els seus silencis

no havies previst
en les teules el líquen interromput
pel migdia que es vindica en les campanes
el requeriment inajornable del record
la irrupció de la paraula en el silenci
tanta vida que et transita el pensament
tants defalliments que es diuen
el reclam de les absències

no havies previst
que tot com un portent ocult
esperava ser escrit abans que no acabara
i ara et quedes sense veu

i si han cantat abans que no arribares
i si han soterrat els altres morts temps ha
i si et tenen el silenci ja en els seus crits codificat
i si trobaran la manera de ser-te un ocell

durant les migracions
un altre indret que les espera

la itinerància una saó
que retruny osmòtica

com una sèrie harmònica en la carn
un alçament de pedra per sempre
com un túmul que t'increpa
la vocació d'incompletesa

la itinerància
fa els silencis més humans

en un vers constant
el centelleig dels temps
l'hàbit del llenguatge
i els caires congregats de les partences
la superposició de les memòries
i la terra en la durada de les coses dites

i et projectes vers constant també

en l'abís de la paraula com un ofec
l'alé que exhalen les tragèdies
el broll dolorós de les companyies
experiència d'equilibris

en l'acte de reverberar el sacrifici
el mot que es multiplica
respirar per qui no pot
encarnació des del poema

feta soroll
la veu que sona en cercles

per sobre de la rèplica
sense llinatge ni genoma
contra les minves del naufragi
s'indefineix en l'exercici perpetu de la veu
dient la veu dient la veu dient la veu dient
la veu de colp feta paraula

i dins de tu ja hi és
no l'incendi el foc
no la llàgrima el dolor
no la fusta el cruiximent
no el poema un cos ple de terra

i encara dins de tu el futur ja és inabastable

soques encara embogides
que reprenen la llavor abandonada
que es rebel·len guturals
com les cigales
crit calent i irreparable

enllà de l'espai que les sosté
les mateixes vigílies identitàries

perseverança de les flors
en el ball de les abelles
i en el temps del marciment
on romanen els esmerços
primavera en les absències

cada mot des del bronzit
o l'udol recuperat

com un galop els anys
l'aliment repartit en els cossos

i en els cossos quin abús les flors
que diran l'esclat en vindre
i diran el deute que tenen
dels anys com un galop

un últim instant inscrit en la llum
com d'estrella que es dona
que enlluerna tan lluny
i tan tard rebotada

una existència darrera que polsa
i els idiomes les memòries
i el poema

silencis dins de si